

[Ole Vig Jensen]

lighed for et bedre resultat end det, vi har nået nu. Og hvis det blev 2-1 til samfundet, var det jo slet ikke nogen dårlig udgang på det.

Formanden:

Jeg giver ordet til hr. Jens Møller som den sidste i debatten inden pausen.

Jens Møller (KrF):

Den modtagelse, SV-regeringen har fået, kan i høj grad betegnes som varieret, som forskelligartet. Den spænder lige fra en afventende kritik fra midterpartiernes side til en destruktiv og umådeholden nedgøring af alt og alle fra yderfløjene. Dette er vel kun, hvad man kunne vente, og jeg er overbevist om, at det ikke har gjort noget større indtryk på regeringen.

Langt større indtryk har det nok gjort, at man fra anden side, nemlig fra fagbevægelsens side, i hvert fald fra nogle af fagbevægelsens lederes side, har været nok så umådeholdne i kritikken. Man kunne vel ikke have ventet, at disse fagbevægelsens ledere skulle have råbt hurra for SV-regeringen, men en lille smule realisme havde dog ikke været af vejen. Hvad var alternativet? Det burde de dog spørge sig selv om. De faglige lederes stærke kritik har nok noget at gøre med, at regeringens hovedmiddel til at løse vor økonomiske krise og den store arbejdsløshed er indkomstpoltikken, og en sådan har jo aldrig været fagforeningernes livret.

Lad os som et eksempel tage et af de meget store fagforbund, der har forlangt forbedringer på ca. 20 pct. efter deres egne beregninger og ca. 30 pct., efter hvad de selv beregner at Arbejdsgiverforeningen ville beregne det til. Tager vi et gennemsnit, må disse forbedringer altså ligge på omkring 25 pct. Lad os nu tænke os, at dette fagforbund fik disse krav igennem, så ville andre fagforbund og andre grupper i befolkningen naturligvis kræve det samme, ellers ville de jo komme bagefter. Det ville altså betyde en generel stigning i lønomkostningerne på 25 pct. Resultatet ville blive særdeles alvorligt for dansk erhvervsliv. En hel del virksomheder, der i øjeblikket er i skarp konkurrence med udenlandske virksomheder, ville ganske enkelt gå fallit, og det ville betyde stor arbejdsløshed. Der ville ganske rigtigt blive en

del chefer, der blev arbejdsløse, men det ville være ganske få og i den sammenhæng ubetydeligt i forhold til de mange ansatte, de mange arbejdere på disse virksomheder, der ville blive kastet ud i arbejdsløsheden.

En anden stor gruppe af virksomheder, der er noget bedre kørende, ville også blive ramt ganske hårdt. De ville måske kunne fortsætte, men det ville være umuligt for dem at investere i nye arbejdspladser, at udvide, og det ville jo så betyde, at det ville tage endnu længere tid, inden vi kunne komme bare den nuværende arbejdsløshed til livs.

Så er der naturligvis også en tredje gruppe af virksomheder. Det er dem, der ikke konkurrerer med udlandet eller gør det i uvæsentlig grad. De ville nok være temmelig ligeglade med denne stigning, for de ville jo bare kunne lægge den over på priserne, og det ville så blive befolkningen som helhed – og det vil jo igen først og fremmest sige lønmodtagerne – der kom til at betale.

Vi kan således se, at de umiddelbare følger af et sådant krav ville være større arbejdsløshed og mindre produktion og derigennem større underskud på betalingsbalancen. Dette ville ganske enkelt tvinge regeringen, ja, en hvilken som helst regering, til at gribe ind med nye skatter og afgifter, som i øvrigt igen ville medføre yderligere arbejdsløshed. Det ville være den onde cirkel, vi var kommet ind i for alvor, skruen uden ende.

De meget store krav fra visse sider i fagbevægelsen i øjeblikket må således siges at være udtryk for en særdeles kortsigtet politik. Man vil på den ganske korte sigt skaffe sine medlemmer en indkomststigning, en indkomststigning, der hurtigt ædes op af stigende priser og skatter, medens man på længere sigt, og den behøver endda ikke at være ret lang, vil skabe langt større arbejdsløshed og langt større problemer for landet som helhed. Det er egentlig forbavsende, at grupper i fagbevægelsen vil blive ved med den slags krav. Det er dog ellers ved at gå op for langt de fleste i dette land, at det, lønmodtagerne har brug for i øjeblikket, ikke er lønstigninger, men reallønsstigninger. Reallønsstigninger kan man kun få på én eneste måde, nemlig ved en stigende produktion, hvis man da ikke vil skære stærkt ned på det offentlige, som man vil fra visse andre sider, f. eks. på sociale ydelser, folkepension osv. Men det er